

Endavant

SETMANARI del MOVIMENT SOCIALISTA de CATALUNYA

ACTA de constitucio del Moviment Socialista de CATALUNYA

AMB el nom de Moviment Socialista de Catalunya es constitueix un organisme, ampli d'estructura i de disciplina, amb la missio de reagrupar les forces obreres, pageses, intel·lectuals i tècniques, que acceptin i tinguin fe en el Socialisme com a forma d'organitzacio economica politica i moral de la societat.

Adopta el lema de Federacio, Democracia i Socialisme, sistemes que representen avui, respectivament, la millor expressio de l'exercici dels principis de llibertat, en les formes de convivència entre els homes i entre els pobles, en l'aplicacio dels drets d'autodeterminacio de l'individu i en l'organitzacio més justa i humana de les relacions politiquies i econòmiques entre els homes.

representa des a través d'aquest.

6° Fer tots els esforços possibles per tal d'aconseguir la unitat sindical, condicio indispensable per a fer eficaç la lluita que ha de portar els treballadors a la victoria sobre el capitalisme.

7° Propugnar per una forma federativa de convivència entre els pobles peninsulars, que rectifiqui la Constitucio i els règims estatutaris i doni als països una estructura eficient i estabilitzada.

8° Lligarà la seva accio a la que paral·lelament porten a cap els companys residents a Catalunya, en el mateix sentit de reagrupar totes les voluntats socialistes. Ajudarà per tots els mitjans a la lluita que aquells sostenen intensament per a l'alliberacio.

Assisteixen a la reunió representacions de la « Unio Socialista de Catalunya », de la « Federacio Catalana del P.S.O.E. », del « P.O.U.M. », i individuals pertanyents a diversos sectors.

9° Es voluntat de tots els assistents que aquest MOVIMENT arribi en un futur a poder — se concretar en un partit. Concrecio que — sota el principi del ple exercici de la democracia interna — pressuposarà formes orgàniques i de disciplina més eficaces per a la lluita.

Consideren que es missio seva:

1° Dirigir l'accio politica socialista de Catalunya.

2° L'educacio de les masses treballadores — intel·lectuals i manuals — a la idea del Socialisme.

10° Les adhesions al MOVIMENT SOCIALISTA de CATALUNYA poden ésser col·lectives i individuals. La reunió en un sol cos orgànic d'aquestes dues formes d'aportacio podrà tenir lloc, d'una manera democratica, després d'un ampli període de discussio i, quan les circumstancies ho possibilitin, després d'una certa penetracio entre les forces residents a Catalunya i les de l'exterior.

3° Deixar i enrobustir la personalitat de Catalunya en tots els seus aspectes, considerant que és un deure i un sentiment dels treballadors de Catalunya d'interpretar el desig i la voluntat de tot un poble a través del principi clàssic del Socialisme: Reconecement del dret dels pobles a disposar d'ells mateixos.

11° Sobre des d'ara un període de discussio oral i escrita, el qual període serà el procés de clarificacio i d'identificacio que permetrà l'establiment democràtic dels pensaments politic i tactic generals. Aquesta discussio serà regida per les següents normes:

4. Portar la iniciativa d'estructurar a to amb les formes que demana la lluita en l'actua etapa historica — totes les expressions de l'activitat en el camp politic, sindical, cooperatiu, tècnic i cultural dels treballadors de Catalunya. I de cercar les formes d'una coordinacio superior i general d'aquests sectors del món del treball.

a) Que tota opinio sigui exposada amb caràcter individual.

b) Que no es facin treballs de propaganda ni de canvi per part de cap organitzacio politica.

c) Que sigui acceptada la necessitat de la constitucio del Moviment Socialista de Catalunya.

d) Que s'eviti qualque immoderacio en les expressions i tot insult a qualsevol tendència del moviment obrer.

e) El Secretariat es establirà tota altra regla que estimi necessària per a la bona marxa de la discussio.

5° Establir en una forma federativa les relacions amb el Socialisme peninsular per a donar-li orgànicament la unitat d'accio i de pensament indispensables que faci de les organitzacions socialistes la força motriu i l'espera dorsal en el procés polític hispanic; bo i conservant cada-cuna l'estructura autonoma que els permeti d'interpretar fidelment les caracteristiques del país on es desenvolupen. Les relacions internacionals del MOVIMENT SOCIALISTA de CATALUNYA seran establertes conjuntament amb l'organisme socialista peninsular.

Tolosa, 14 de gener del 1945.

Pel Comitè de Coordinacio
El Secretariat
Joan ALEU, Josep COLL.

La Federacio Catalana del P.S.O.E. no pot considerar-se com adherida mentre no sigui ultimada un acord entre la direccio del seu Partit i el Moviment Socialista de Catalunya.

Editorial

POLITICA D'ALIANCES

Si a l'hora de néixer el nostre Moviment haguéssim trobat resolta a unio de totes les forces que representen orgànicament Catalunya a tota la Peninsula, no hauríem estat res més que solidaritzar-nos-hi i ocupar el nostre lloc en l'àrea del moviment obrer. El panorama actual no es presenta així. Tota la politica d'aliances es debat en un estat de confusio, que no solament desorienta les masses, sino que té sotmeses les organitzacions a una tensio i una vigilancia particulars. Sembla que si cadascú interpretés la seva voluntat propia d'unitat no costaria gaire d'anar pel bon camí. El que passa, és que cadascú vol interpretar aquesta voluntat segons el seu punt de vista particular de resoldre el problema peninsular, i l'egoisme d'interessos ens fa perdre la visio de conjunt.

La politica d'aliances es de bat en una confusio que desorienta les masses. Els exiliats la dis no gaudeixen a casa nostra. Hom diria que preparen una expedicio colonizadora. Polser no ens unim perquè no depèn solament de nosaltres la caiguda de Franco.

La nostra unio ha de tenir prou consistència per a influir l'opinio dels països combatents. A Catalunya, cal apropiar el fet nacionalitari com a tret d'unio. La classe treballadora de Catalunya ha de presentar se un dia davant la politica d'aliances.

A casa nostra necessitem la unio per prendre confiança en ells mateixos i donar-la a les masses. Allades encara avui de l'accio dels grups clandestins. Necessitem que els donem una pauta simple a seguir. Tots saben el que volen però no estan en condicions de pulsar-ne democràticament els matisos. D'encà de la fugida dels alemanys, la qual va desbordar el nostre impetu, que no ens hem parat a reflexionar les penibles condicions de vida dels que resten allà baix i discutim ací dintre d'una llibertat que ells no tenen. De vegades dona la

sensacio que ens debatem en la preparacio d'una expedicio colonizadora i discutim com farem les nostres instal·lacions en arribar-hi i la part de boti que ens pertoca. En això excel·leixen moltes de les personalitats que podríem anomenar « vell règim ».

Anem amb compte. AVUI LES condicions per a guanyar la Republica són pitjors que les del 14 d'abril, car aleshores no hi havia les immiscions estrangeres d'ara.

EL NOU MOVIMENT OBRER CATALA

ELS obrers catalans hem començat una conversa i no pas per a parlar d'interessos particulars, sino per tal de trobar solucions als diversos problemes que Catalunya té plantejats.

benestar de la peninsula.

No sentim cap mena de rencor. En el terreny nacionalitari acceptem els adversaires i no menys treballarem per la grandesa de la Pàtria; grandesa que serà real i efectiva quan hauran desaparegut les injusticies socials i Catalunya, en completa llibertat d'accio les veles desplegadas al vent, dugui a terme el seu progrés i la seva grandesa d'humanisme i civilitat arcau del món.

Sanxo Pança i el Quixot domesticats a Catalunya: la realitat de cada dia i l'ideal. Es a dir, el principal factor de l'economia ibèrica i el sentiment socialista.

Masa temps les discussions estètils, sobre principis i concepcions abstractes, sovint d'importacio, han emmetzinat el nostre pensament, perquè avui repetim els mateixos errors.

I mai no disputarem amb ningú encara que en valgui la pena. La disputa sempre és estèril, és una mena de camí ple de codols, perillós i intransitable. Aspirem a esdevenir un factor positiu i dinamic; i no pas negatiu. Un organisme intervencionista que res del que es urel a casa nostra no ens sigui estranger ni indiferent. Volem treballar per Catalunya i que la nostra Pàtria compti amb nosaltres per a totes les empreses de volada i d'ambicio.

Nosaltres som un moviment de renovacio, una força naixent ampla i gran; un portal obert de bat a bat a les inquietuds universals. Renunciem als termes antics, als dogmes; cavalcant damunt de la realitat trobarem les solucions justes i els mots de soca-i-arrel catalans que expressin fidelment les diferencies socials.

I en totes les branques de l'activitat humana i en tots els organismes s'oiran ressons de la nostra veu, càlida, vibrant, responsable. Aquesta veu, que avui ja veu del Pallars al camp de Tarragona, de la Maresma a la ribera del Segre.

Els catalans, tenim l'obligacio de dur a bon fi l'obra immensa i generosa de recobriment peninsular. Nosaltres, catalans nacionals, no ignorem que posem una industria de transformacio, no bàsica, i que la nostra expansio i

No som un partit: som una voluntat invencible de renalxement, so el vent reconfortant de la consciencia, la qual, esmunyint-se per les escletxes de les portes i finestres, breçola els infants: la Catalunya Jove i redreça els obrers: la Pàtria sofrent.

No som un partit, som el vent de l'esperança.

E. BRUFAU.

SIS ANYS

No seria molt atrevit dir, que després d'uns mesos i poster d'unes setmanes d'haver passat la frontera de França, la majoria dels refugiats asseguraven, a qui voigués escoltar-los i s'asseguraven a ells mateixos, que per a ells havia acabat per sempre la seva intervencio, més o menys directa, en la politica activa de la nostra Peninsula. I aquesta expressio i aquest sentiment, s'afermava més i més en el seu esperit i esdevenia voluntat decidida, a mesura que augmentaven les seves vicissituds, els seus mals i les seves decepcions de caire moral, pel tracte que rebien i per la comprovacio diària de l'abando per part dels que anomenaven els « nostres ». I cada home i cada grup i cada organitzacio tenia els seus « nostres ».

Més tard, aquesta majoria d'exiliats polítics, seleccionada per ella mateixa sobria pas en els atzars de la vida de l'exili, es reagrupava segons les afinitats més aviat de caire espiritual que politic, i féu que renalxés en ells una nova vida, — plena de sobresalts, és veritat, — però plena també d'esperança i de fe, producte del contacte amb l'amic bo, comprensiu i de bon humor que abans.

Els anys cicatritzaren les ferides

moral i com a resultat de la penetracio moral que s'havia establert, inconscientment i pausadament arribaven a un apropament politic. Fins arribar a coincidir en el desig fervent de regeneracio i de renovacio total dels vells mètodes. Per que la Democracia obrera fos un fet positiu i no un mot buit per tal d'arribar a un règim social oposat completament al de l'Estat-Gendarme propi del liberalisme i de la burgesia, el qual es limita a la proteccio de la llibertat personal i de la propietat.

Aquesta majoria anhelava i volia la unio de la classe treballadora per a aconseguir amb un nou règim social un més alt nivell de vida i capacitar-se per al poder. L'esperit d'aquesta majoria, modelat a la idea del Socialisme, es basa en una idea positiva i per tant és un esperit fort i apte.

I els que han sofert i han envellit en aquests llargs anys d'exili, veten avui renéixer e nel seu cor el desig de lluita i d'accio mancomunada entre la classe treballadora perquè les seves idees justes siguin realitzades i perquè la Democracia i el Socialisme siguin fets i no paraules buides.

A. TOMAS.

Dibuix de Lucien ANDRIEU

CLASSES SOCIALS

Aquest lèxic assenyat és propi; que se'l diguin entre ells els organismes dels treballadors, a l'hora de prendre resolucions d'unitat d'accio amb els republicans. El que no és propi, per nosaltres, és que partits i personalitats de la burgesia especulin amb aquesta responsabilitat del moment historic per a fer-se la il·lusio que a espalles de les masses poden determinar. El moviment obrer es deixa influir per aquest ambient o hi reacciona en contra, perdent de vista, sovint, el principal objectiu que és l'alliberacio del nostre poble. Forçat a encarrilar-se cap a una apreciacio contemporànizadora del moment politic actual, es resisteix a concebir-ne pel seu propi compte la realitat. Aquesta encarrilament és degut a una apreciacio massa local de la situacio. És la guerra mundial la que ha continuat el nostre 1939; i les solucions en conseqüencia seran les que surtin de la guerra i no les que podria inspirar-nos el regust d'aquella época.

On hi ha un problema d'ordre general que actua de força unificadora, com el fet nacionalitari en els casos de Catalunya i Euzcadi, la unio és més possible. Aprofitem-ho, concs, discutim els punts de coincidencia que prometin la cohesio i agudem, després, a través d'ella, la solucio més difícil que és la dels partits obrers i republicans espanyols. Entendre's no vol pas dir acceptar. En tota mena de front unio d'accio, els punts de coincidencia per a unir-se no responen mai exactament al desig de cap dels seus components.

Ara bé, creiem que el moviment obrer i pages si vol veritablement donar una sensacio de responsabilitat ha de garantir primer la seva propia unitat d'accio. Seria un error que la classe treballadora de Catalunya és presentés disassociada en una hora de tanta gravetat. L'interés del MOVIMENT SOCIALISTA de CATALUNYA és la de continuar les gestions que està fent per a procurar-ho.

Explicació de la Convocatoria per a la creació d'un MOVIMENT D'UNITAT SOCIALISTA A CATALUNYA

Proposit

La reunió del dia 14 de gener del 1945 és la conseqüència d'una sèrie de gestions, de contactes i de relacions sovint personals, que de fa temps coincidim a fer, nosaltres aquí a l'exili i altres companys a Catalunya.

El propòsit és de buscar quins punts de coincidència es poden trobar entre els diferents sectors del moviment polític obrer de Catalunya que per mitjà de reunir-lo en un mateix organisme d'acció. Pulsar fins a quin punt la voluntat que tots tenim d'arribar a una entesa és un factor prou fort, malgrat les diferències d'apreciació que poguessin haver-hi per a obtenir-lo.

En els regles de les organitzacions i també en moltes individu-

alitats aïllades s'han operat evolucions que, com que han estat fetes sobre la base de les concepcions polítiques que abans ens separaven, podria molt ben ésser que, avui, convergissin en l'apreciació d'un dels moments històrics de més transcendència. I seria lamentable que pel perjudici d'habituds orgàniques i barrejades la possibilitat d'entesa.

Però i ens fem aquesta convocatòria del dia 14 de gener, precisament per a poder trobar-nos en presència de punts diversos i de diferents sectors del moviment obrer de Catalunya, per tal de veure si pot sortir-ne un acord, petit o gran, que en l'acció futura mencolze a colze forces polítiques obreres que restaven dividides.

Necessitat d'un fort moviment polític obrer a Catalunya

AIXÍ com a l'interior de la Península i l'espina dorsal de la revolució democràtica i les possibilitats de transformació socialista radiquen sobre el P.S.O.E. a Catalunya, tot el temps de la República, el roipreponderant l'ha jugat un partit republicà burgès. El moviment obrer hi és més dividit que en altres llocs, car a més de les seccions catalanes dels partits peninsulars hi ha els partits obrers autòctons.

El factor més important de divisió ha estat el problema nacional de Catalunya, el qual ha fet néixer

agrupaments essencialment catalans a contracop dels agrupaments polítics obrers de reflexe peninsular.

Seria absurd que volguéssim desconèixer aquest estat de coses i que esquivéssim de trobar-hi la solució que s'imposa. L'absurd no el cometem deliberadament. Prejudicis i hàbits impossibiliten que ens parem a raonar com cal al·lo que impedeix que el moviment obrer porti a terme una de les seves missions elementals: la d'unir-se.

La realitat nacional de Catalunya factor d'unió

El fet polític que representa la realitat nacional de Catalunya no soament no volem esquivar-lo sino que tots sentim que ha d'ésser considerat com un factor progressiu dintre el propi moviment obrer. No ha de coaccionar-nos l'apreciació que el moviment obrer peninsular pugui tenir del problema nacionalitari, ja que ell no sent ni viu la diferència que es forma a Catalunya del procés polític espanyol. Nosaltres tenim el deure de prendre

l'actitud més justa i més realment benefici del moviment obrer i determinar pel nostre compte les formes que millor serveixin els interessos que defensam, que no no solament els d'una classe, sino els de tot el poble de Catalunya. Es així que servirem millor, també, els interessos de tots els altres pobles peninsulars. Tota altra cosa seria perllongar la incomprensió que ens fa mal i posar-nos mateixos.

El raonament que hauríem de

fer-nos és d'una simplicitat extraordinària. Si un dels motius més importants i permanents de divisió és el problema nacionalitari, per què no l'usen a la inversa i, fent-nos-els nostres, no el fem servir de comú denominador per a la unió?

La conjunció de dos republicans catalans i del moviment socialista espanyol es evant que ha portat la vida política de la República a sotragrades. Els republicans catalans juguen el rol de « tandem » de la República puix que galvanitzen, entorn seu, tot un poble per a la defensa de les seves característiques diferencials. És una cosa evant que un gran partit de treballadors de Catalunya que reflexi exactament l'esperit del país transformara la conjunció republicano-socialista en la veritable unitat d'acció del moviment obrer peninsular.

Ningu no pot alegar que les seccions catalanes dels partits peninsulars representin a Catalunya la part considerable d'immediació vinguda de l'interior de la Península. Les característiques particulars del nostre procés polític juguen igual per elles que pels altres habitants de Catalunya. I la realitat ens ha demostrat que en tots els esdeveniments polítics d'importància, aquestes masses s'han identificat millor amb les formacions polítiques autòctones que amb les seccions catalanes dels partits peninsulars. És que el moviment nacionalitari de Catalunya representa, en el procés polític peninsular, un dels factors progressius de més transcendència.

Les divisions de tendència

Un altre dels factors de desafi, que no és pas particular de Catalunya, són les divisions clàssiques del moviment obrer esdevingudes al llarg del temps i entorn de moments històrics i de desenvolupaments econòmics, diferents dels d'ara i sovint superats. Ens mantenen dividits perquè hem creat uns interessos orgànics i de concepció amb els quals ens hem acostumat i en els quals hem considerat la divisió com immutable. La concepció ideal de la llibertat i la solució socialista de l'economia són substancials. Sense l'una no es concebeix l'altra. Formules i tàctiques que moltes formacions socialistes podien haver adoptat en els curs del seu combat i que podien semblar, a altres tendències del moviment obrer, com un atemptat a l'exercici de la llibertat i un tribut a la intolerància, són avui rebutjades, ja que l'experiència i el moment històric reclamen, més que mai, que la idea, la defensa i l'exercici dels principis de llibertat formin la concepció moral del socialisme.

No resta ja cap organització obrera a la Península que no creui en la necessitat d'una estructuració política de la seva concepció ideològica. La nostra experiència passada i el desenvolupament de l'economia

en un pla mundial obliguen, avui, a qualsevol ideologia del moviment obrer a plantejar-se els problemes d'organització política del país i, fer tant, el de la seva intervenció. Per altra part, la concepció moderna de l'Estat futur, el problema d'una democràcia permanent i el de la gestió econòmica a través dels organismes representatius del treball plantegen la intervenció política i econòmica dels Sindicats — com a pilars bàsics — en l'estructura de l'Estat. Tota la teoria del Socialisme pren una realitat que el moviment polític socialista ha de comprendre i fer-se seva.

Després de la Revolució Russa fins a l'adveniment del feixisme el sistema capitalista sofrí una gran crisi. El moviment obrer, però, es debatia en la discòrdia i la inconsciència i perdé una ocasió històrica. Ara s'obre un nou període. La classe treballadora sortirà d'aquesta guerra desfeta. Cal que el seu reagrupament a cada país es faci ampli, ràpid i sobretot, consistent; altrament, corre el perill que en l'intent d'establiment de la nova etapa del capitalisme, l'acció del moviment obrer no tingui la transcendència necessària que reclama el compliment de la seva missió històrica.

Petits partits i seccions de partits peninsulars

Això obliga a plantejar-nos, d'una vegada, la relatiu revolucionària dels petits partits i de les seccions de partits forasters al procés polític del nostre país.

Logicament, en la vida política i econòmica d'un país, tot organisme que no representi una força d'opinió i d'interessos prou i important per a garantir la continuïtat democràtica, no pot ésser considerat més que com un agrupament per a una interpretació política de tendència. És a dir: que un partit polític dels treballadors ha de representar — dintre un sistema democràtic — una força cohesionada prou forta perquè no es pugui tirar enavant ni retrocedir sense comptar amb la seva actitud política.

Petits partits, seccions de partits peninsulars o creacions d'emergència — com són els fronts únics d'ac-

ció — i tota altra cosa que no sigui una forta concentració de forces dintre una mateixa disciplina, no són res més que un desig de partit, un anexe, una voluntat teòrica, o una elocució política, segurament respectables, però sense l'efectivitat revolucionària que reclamen els moments actuals.

El que cal, és que les expressions de tendència i les diferències d'interpretació siguin garantides en el partit dels treballadors per un rigorós exercici democràtic interior. Exteriorment, però, s'han de fondre en una mateixa cohesió i disciplina. Son tantes i tantes les raons que hi ha per a fer una revisió general de l'actitud i de les diferències entre el moviment obrer, que podem ben bé escollir el moment històric excepcional que vivim per a fer-les.

Missió d'aquest reagrupament de forces a Catalunya

En l'ordre interior, l'existència d'un gran reagrupament polític obrer a Catalunya produirà un canvi de relació de forces que tindrà l'habitual equilibri polític. És a aquest moviment que recau el deure de reestructurar Catalunya a les reformes nascudes de la convulsió internacional actual. D'enrobar la seva personalitat nacional i de donar-li el to de país-pilot dintre el concert dels pobles peninsulars. Si no fem un gran partit obrer capaç de defensar i d'aplicar aquestes noves concepcions nascudes de la guerra, el nostre país, industrial, i amb ell tota la Península seguiran en aquest estat d'endarreriment endèmic que el fa subjecte a totes les intervencions exteriors.

de convivència que a la Península poden representar la solució d'un dels problemes més vius i progressivament més importants de la revolució democràtica.

Catalunya, que doctrinalment i popularment és la seu peninsular de la idea federalista, ha d'interessar-hi els altres pobles ibèrics, vertebrant així, d'una vegada, el país. Única manera de destruir, per a sempre, tot reviscolament de les forces reaccionàries, les quals treuen la seva força estructural de l'unitarisme.

El moviment obrer que ha incios en el seu programa el federalisme com a forma més justa de relació entre els pobles, té la missió de portar-lo a l'aplicació en el seu país, on la coexistència de diferents problemes nacionalitaris obliga a trobar sistemes de convivència que, a la vegada que reforcen cada personalitat nacional, enriqueixen la col·lectiva de la Península. Aquest agrupament polític de les forces obreres de Catalunya que hem a crear dona l'oportunitat de

DECLARACIÓ POLITICA IMMEDIATA

EL MOVIMENT DE CATALUNYA declara que tot i no estar d'acord amb la Constitució del 1931 i amb l'Estatut de Catalunya del 1932, considera que per a afavorir la unitat de totes les forces antifeixistes en la lluita contra el règim franquista, pot acceptar, com a punt de coincidència, el restabliment de la legalitat republicana i estatutària.

Propugna i creu indispensable la constitució d'un Bloc de les forces obreres, pageses i republicanes de Catalunya i l'establiment d'un pacte amb les altres forces antifeixistes peninsulars.

Veü amb simpatia la constitució de SOLIDARITAT CATALANA la qual uneix les forces republicanes i les de la resistència. EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA, organisme polític dels treballadors, considera que, abans de prendre una determinació particular, el seu deure és d'establir contacte i punts de coincidència amb les altres organitzacions obreres i pageses de Catalunya.

PEL COMITE DE COORDINACIÓ EL SECRETARIAT
Joan ALEU — Josep COLL

ter renèixer amb tot el seu classicisme moral la idea del Socialisme. Classicisme moral que, interpretat sota l'experiència que ha tingut el moviment obrer de casa nostra i per la que ha viscut i viu tot el món obrer, pot donar la síntesi del moviment socialista de l'hora històrica.

Característiques

No volem prejutjar res sobre la forma que pugui ésser donada a aquesta unitat d'acció del moviment socialista de Catalunya, però si que podem manifestar la voluntat que sigui la que sigui, la seva forma orgànica prengui una permanència, és a dir, que prengui ja les formes més simples i consistents que la capacitin per a l'acció política.

La reunió del 14 de gener obre un període d'identificació a unes posicions de coincidència que nosaltres mateixos el laborem. No ha d'excloure's però, tota nova aportació que vingui de l'interior de Catalunya o de l'exili. Seria treure-li possibilitats cloure aquest període massa aviat car seria tant com obligar les noves adhesions col·lectives o individuals a sotmetre's a posicions definitives, la qual cosa podria impedir el reunir-s'hi.

Creiem que ha d'ésser interès primordial de l'agrupament que constituïm de marxar en completa identificació amb el que paral·lelament es forma a Catalunya.

Una altra de les nostres preocupacions ha d'ésser la de facilitar, per pacte o per entesa, la unitat d'acció de tot el moviment obrer a la Península. Nosaltres creiem que el moviment obrer de la Península guanya posicions en relació a la nostra robustesa, de la mateixa manera que la nostra acció guanya en eficàcia en tant que pugui col·laborar estretament a l'acció peninsular.

Creiem que les adhesions poden ésser indistintament col·lectives o individuals. L'ideal per nosaltres és que la síntesi socialista que en l'exili, formi una mentalitat pròpia que identificarà directament els adherents individuals i, a través de les seves respectives organitzacions, els militants col·lectius. Però indispensable d'identificació que per a més tard, de reunir democràticament els uns i els altres

Tolosa, 1 de gener del 1945.

TREBALLADORS!

Endavant

Necessita el vostre ajut

Subscriuiu-vos-i

Preus

13 números 50 frs.
26 » 100 »
52 » 200 »

EL SINDICAT

BASE D'UNITAT OBRERA

UN dels problemes fonamentals a resoldre per a després de la guerra és sense cap dubte l'organització econòmica que caldrà donar a la futura estructuració política i social dels pobles.

Es lògic que l'economia sigui una derivació de la política, però l'actual situació material dels pobles i la maduresa dels treballadors com a classe pot fer que després de la guerra, i sobretot a casa nostra, sigui l'economia la que determini la política.

Es molt considerable l'estat d'opinió que accepta que ha arribat l'hora que la classe treballadora entri, en tant que element actiu, i amb tots els deures i els drets a comparar les responsabilitats de la vida política i econòmica. Partint doncs, d'aquesta base, cal estudiar quines són les seves possibilitats per a portar a la realitat i fer possible els anhels de tants anys de lluita i de sacrificis de la classe treballadora.

Tots estem d'acord — organitzacions sindicals i partits de classe — que la nostra aspiració és el Socialisme, en el més ampli sentit de la paraula. Però en el transcurs de la història del moviment obrer s'han malgastat moltes energies i fet molts de sacrificis estèrils a causa de la divisió ideològica — voldríem dir política — que no sols ha restat força, al moviment, sino que moltes

vegades ha fet enfrontar els obrers com a veritables enemics. Però, tot això hauria d'haver passat hauria d'ésser mort per tots els homes que han lluitat de bona fe, siguin del sector que siguin, puix que hi ha un present ple de possibilitats per al futur i cal que la classe treballadora estigui al nivell de les circumstàncies si no vol perdre l'oportunitat que l'eterna contradicció capitalista li dona altre cop posant sota els seus passos la cruïlla dels dos camins a seguir: l'un que és la continuïtat del passat, i l'altre que ens mena al Socialisme.

Al nostre país, les possibilitats orgàniques dels treballadors semblen trobar-se dintre els Sindicats més que no pas en els partits. Políticament són diverses les tendències que es disputen l'hegemonia dels treballadors. Sindicalment parlant, només són dues, les organitzacions: C. N. T. i U. G. T. Si volem fer treball política que serveixi de base i garantia per al futur social de la nostra República cal fer la unitat sindical. I si els problemes en l'ordre econòmic ens obliguen a posar-nos d'acord en les nostres relacions sindicals no seria molt exagerat d'afirmar que la unitat política de la classe treballadora podria tenir com a punt de partida la unitat d'acció sindical.

Salvador SERRA.

Adreceu

la vostra adhesió al MOVIMENT SOCIALISTA

de CATALUNYA

a TOULOUSE (Hte-Gne)
10, Rue de la Trinité, 10

QÜESTIONS I POLEMICA

El Moviment Socialista de Catalunya decidí a plantejar i a conversar sobre tots els problemes comença avui per aquests dos:

1. LA INTERPRETACIO SOCIALISTA DEL CATALANISME

El catalanisme no és una tendència política. És la interpretació d'una voluntat de reconeixement de la personalitat nacional. El catalanisme ha d'ésser l'expressió d'una necessitat de llibertat.

El treballador que a Catalunya és anticatalanista, és un inconscient reaccionari. El treballador que a la resta de la Península és anticatalanista no fa res més que expressar inconscientment l'imperialisme de la seva pròpia burgesia.

El separatisme, a més d'ésser políticament antirealista, és una reacció de complex d'inferioritat col·lectiva en relació a l'incomprensio peninsular.

democràtica, han abandonat a la burgesia el plet nacionalitari per incomprensio i per regust d'educació reaccionaria.

Si molts obrers veuen amb recel el catalanisme és perquè la burgesia de casa nostra l'ha fet servir d'escambell per a mobilitzar el poble.

La culpa és dels propis obrers que no han sabut interpretar aquesta voluntat popular i no l'han confosa dintre els seus propis interessos de classe.

El renaixement del catalanisme polític concorda amb el d'expansio industrial de casa nostra i la seva missió històrica pe insular la burgesia catalana, excessivament reaccionaria, a la vegada que sacrificia la revolucio democràtico-industrial peninsular aduiterà el catalanisme que l'interpretava.

el féu resclosí i rancit. El 14 d'abril, el catalanisme torna al carrer a l'hora d'interpretar una idea de llibertat, i es popularitza. Ara, a l'entroncar amb el Socialisme, ha de reprendre el sentit dinàmic, intervencionista, que refaci el seu rol d'alliberador dels pobles peninsulars.

El plet català és un plet social i no de tendència política. Les formes polítiques són simplement la manera d'expressar-lo.

Sols poden resoldre'l els treballadors perquè no pot espantarlos cap idea de llibertat. La burgesia és catalanista fins que arriba el moment que les necessitats de sobirania s'enfronten amb l'oportunitisme dels seus interessos; aleshores recorren a l'auxili de l'Estat Central al qual nomenaven abans "composament a Estat opressor".

La burgesia és catalanista en la forma, en les coses de superestructura social, però no ho és en el

fons de la qüestio.

S'enganyen els nacionalistes catalans que creuen en les possibilitats d'aplicacio del dret, d'autodeterminacio defensat pels partits que no siguin autènticament organismes dels treballadors. I s'enganyen fins i tot aquists partits exclusivament nacionalistes que amb bona fe creuen poder-lo defensar. Només el Socialisme és, en la seva essencia, una forma de relcio econòmica i política que fa impossibles les contradiccions que fan vacillar es propis nacionalistes a l'hora de realitzar l'aplicacio d'aquell principi.

El catalanisme no pot ésser una idea reaccionària ni conservadora tal com l'interpreta la burgesia i com el molantenen al reste de la Península. Tot el seu procés és de superacio i de renaixement. El setanta-cinc per cent dels beneficis liberals i de les concepcions pro-

gressives, econòmiques i polítiques de tota la Península han entrat par Catalunya i s'han gestat a casa nostra. Les dues grans revolucions, la francesa i la russa han entrat per Catalunya. Les formes orgàniques republicanes i les obreres han nascut a Catalunya.

La demagogia ha presentat la idea de la llibertat a Catalunya com el cura-to-odo de totes les injustícies polítiques i socials. No ens deixem enganyar. A Catalunya, com arreu, els treballadors són treballadors i els capitalistes, capitalistes, encara que tots dos siguin catalans i catalanistes.

Es que heu vist algun cop que el patró, pel sol fet d'ésser catalanista us eviti de lluitar per les vostres condicions de vida i deixi de sentir-se patró? Es que heu vist algun hisendat que pel sol fet d'ésser catalanista us abaixi l'arrendament o us dispensi de pagar-li les parts?

2. LA UNITAT SINDICAL C. N. T. - U. G. T.

El Sindicat no reuneix els treballadors en tant que tendència política o filosòfica. El Sindicat no és ni un partit polític ni un partit polític.

El Sindicat és l'organitzacio de tots els treballadors en tant que treballadors, siguin socialistes, anarquistes, comunistes, republicans o catòlics.

El Sindicat és l'organisme de lluita, de gestio econòmica, de democràcia obrera i de capacitacio de tots els treballadors.

Si veritablement es vol la unitat sindical s'ha de començar per organitzar cada empresa i cada Sindicat en un sol organisme CNT-UGT.

Hem estat capaços de resistir l'empenta feixista durant dos anys i mig i no som capaços de fer una sola Central Sindical, condicio indispensable per a la victòria. Ens manca esperit de realitzacio.

Si el Sindicat es manté anexas a un partit polític o a una tendència ideològica, no fa res més que de plataforma prosectista i, per tant, s'accentua cada vegada més la divisió sindical. Si deixem el problema en aquestes condicions, sense fusionar les dues interpretacions polítiques diferents que es creen, no hi ha aleshores unitat sindical.

La sola política dels Sindicats és la interpretacio general dels interessos dels treballadors com a classe i la lluita per a les seves reivindicacions i per a la seva emancipacio, també com a classe i no com a tendència.

tant-se però, a les decisions democràtiques sindicals i a la tolerància de les altres tendències. El que no es pot fer, es confondre el Sindicat amb l'organisme de masses del seu partit o voler fer del Sindicat el seu partit polític.

«Els Sindicats han passat a ésser l'eix de l'organitzacio de la classe treballadora com els municipis medievals ho foren per a la burgesia. Si els Sindicats són indispensables per a la guerra de guerilles quotidiana entre el Capital i el Treball, són encara molt més importants com a mitjà organitzat per a l'abolicio total del sistema d'exploitacio capitalista.»

Ahí, els Sindicats eren solament els orans de lluita econòmica. Avui, els Sindicats han d'ésser l'element director de l'economia. El Sindicat ha d'ésser l'instrument de la nova organitzacio social amb una ampla democràcia interna. Aquest rol no és possible exercir-lo si no és a través d'una sola Central Sindical.

En retornar a casa nostra ens veurem obligats a suplir l'estructura orgànica dels anomenats Sindicats «verticals», la qual organitzacio és una central sindical única.

La vida de la Central Sindical nacional - sindicalista - que és una sola central sindical - està lligada estretament a la de l'Estat totalitari, i l'una i l'altra es regulen per formes antidemocràtiques. Es que nosaltres tornarem allà baix amb dues Centrals Sindicals i pararem les possibilitats de la intervencio dels Sindicats a la gestio econòmica del país, intervencio que hi aferraria la democràcia?

A l'exili, la irresponsabilitat ha fet que es produïssin encara més divisions sindicals. Ja n'hi ha ben bé prou amb dues Centrals Sindicals, i que cal ésser unir-les i mantenir-se dintre d'elles encara que sovint no s'estigui conforme amb la seva política.

Com menys barregerem els Sindicats a les lluites polítiques de tendència, millors serveis farem a la unitat de la classe treballadora.

Mentrestant, i com a transaccio, que els Comitès d'Enllaç CNT-UGT se consolidin en la seva funcio de Front Unic de la classe treballadora. Que siguin capaços de continuar com a tals encara que les divisions polítiques futures arribessin a distanciar el pensament polític de les diferents tendències.

Normes

Els que vulguin intervenir en la conversa els preguem que tinguin presents les normes establertes en l'apartat XI de l'Acta de Constitucio del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA.

Els originals haurien d'ésser escrits a màquina i a doble espai, però, si això no és possible, cal que siguin almenys ben llegibles i escrits en una sola cara.

Com que l'opinio exposada és exclusivament personal, cal que el treball sigui signat i que l'autor ens faci conèixer la seva adreça. Concé també que ens digui si pertany al MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA com adherent individual o a través d'un adherent col·lectiu.

El Sindicat es regula i viu en una concepcio d'associacio i de missio de fa més de mig segle, de l'època dels començaments del liberalisme econòmic. La funcio moderna dels Sindicats, en aquesta nova etapa d'interferència monarquial capitalista i de més profunda intervencio de l'Estat en l'economia del país, l'obliga a contemporanitzar-hi la concepcio sindical i, sobretot, fa indispensable una sola Central Sindical.

La divisió sindical afavoreix el capitalisme en tant que crea una dualitat i un egoisme d'interessos orgànics que, en la lluita, els fa arribar a l'antagonisme entre els treballadors.

Si el Sindicat es manté anexas a un partit polític o a una tendència ideològica, no fa res més que de plataforma prosectista i, per tant, s'accentua cada vegada més la divisió sindical. Si deixem el problema en aquestes condicions, sense fusionar les dues interpretacions polítiques diferents que es creen, no hi ha aleshores unitat sindical.

La sola política dels Sindicats és la interpretacio general dels interessos dels treballadors com a classe i la lluita per a les seves reivindicacions i per a la seva emancipacio, també com a classe i no com a tendència.

Es militants dels partits polítics que estiguin dintre els Sindicats poden defensar les definicions de seu partit en política sindical, subject-

tant-se però, a les decisions democràtiques sindicals i a la tolerància de les altres tendències. El que no es pot fer, es confondre el Sindicat amb l'organisme de masses del seu partit o voler fer del Sindicat el seu partit polític.

«Els Sindicats han passat a ésser l'eix de l'organitzacio de la classe treballadora com els municipis medievals ho foren per a la burgesia. Si els Sindicats són indispensables per a la guerra de guerilles quotidiana entre el Capital i el Treball, són encara molt més importants com a mitjà organitzat per a l'abolicio total del sistema d'exploitacio capitalista.»

Ahí, els Sindicats eren solament els orans de lluita econòmica. Avui, els Sindicats han d'ésser l'element director de l'economia. El Sindicat ha d'ésser l'instrument de la nova organitzacio social amb una ampla democràcia interna. Aquest rol no és possible exercir-lo si no és a través d'una sola Central Sindical.

En retornar a casa nostra ens veurem obligats a suplir l'estructura orgànica dels anomenats Sindicats «verticals», la qual organitzacio és una central sindical única.

La vida de la Central Sindical nacional - sindicalista - que és una sola central sindical - està lligada estretament a la de l'Estat totalitari, i l'una i l'altra es regulen per formes antidemocràtiques. Es que nosaltres tornarem allà baix amb dues Centrals Sindicals i pararem les possibilitats de la intervencio dels Sindicats a la gestio econòmica del país, intervencio que hi aferraria la democràcia?

A l'exili, la irresponsabilitat ha fet que es produïssin encara més divisions sindicals. Ja n'hi ha ben bé prou amb dues Centrals Sindicals, i que cal ésser unir-les i mantenir-se dintre d'elles encara que sovint no s'estigui conforme amb la seva política.

Com menys barregerem els Sindicats a les lluites polítiques de tendència, millors serveis farem a la unitat de la classe treballadora.

Mentrestant, i com a transaccio, que els Comitès d'Enllaç CNT-UGT se consolidin en la seva funcio de Front Unic de la classe treballadora. Que siguin capaços de continuar com a tals encara que les divisions polítiques futures arribessin a distanciar el pensament polític de les diferents tendències.

Salutacio

A LA PREMSA OBRERA

Tot el nostre esforç serà encaminat a acompanyar eficientment la premsa obrera pels camins de la unitat.

Vagi la nostra cordial salutacio a la premsa que aci a l'exili representa els interessos de la classe treballadora.

I per damunt de tot, la nostra més sincera adhesio al combat alliberador que mana la premsa clandestina de casa nostra. Tot el nostra impuls serà per ajudar-los i fer conèixer als exiliats d'ací el seu esforç.

A LA PREMSA CATALANA

Lentament els exiliats s'han equipat de la seva premsa. Els catalans hi tenen ja avui una representacio nodrida.

Avui s'hi suma ENDAVANT i no creiem predir res si diem que no deixem closa la llista.

Una salutacio a tots, amics i adversaris. Procurarem portar el nostre combat amb tota llealtat i franquesa.

Regència monàrquico-militar o bé Regencia republican-conservadora?

El problema espanyol, és a dir el que planteja la caiguda i la successio de Franco, torna al primer pla de l'ac en termini més o menys breu, ningú no en dubta. Que la dictadura ha de caure en dubta, i no son pas les temptatives diplomàtiques que multiplica per a salvar-se. Si va a Londres, sigui a París, sigui a Nova York, que podria prolongar-la. Tres anys, que podria prolongar-la. Tres anys, que podria prolongar-la. Tres anys, que podria prolongar-la.

Ha perdut un dels ajus que esperava conservar el Nou Mon. Aquesta esperança estava fundada sobre la comunitat cultural que podria subsistir entre les republicanes d'Itàlia i Espanya. Però Espanya ha estat orientada per ell dintre de les vies que aquestes republicanes no acceptaven. Alguns d'entre elles han trencat o estan a punt de trencar llurs relacions diplomàtiques amb Madrid. D'altres manifesten inclinacions en el mateix sentit. Al Senat de Washington, alguns membres influents es demanen perquè la Casa Blanca ha mantingut les relacions oficials.

Només l'Argentina, que viu sota un règim de força, on la premsa no és lliure, on un Govern quasi totalitari fa més agudes les personalitats dels seus adversaris, refusa de seguir el conjunt dels Estats del Continent en llur actitud enfront del Reich i continua encara el contacte oficial amb la dictadura espanyola. Si demà les republicanes llancen criden llurs ambaixadors, el cop serà cruel pel General Franco, però l'economia espanyola dependrà en gran part d'aquestes repúbliques.

Podem, doncs, considerar el règim franquista com acabat. Però el veritable interrogant es refereix, ho repetim, a la forma de la seva desaparicio i a l'estructura de l'Estat que el succeirà.

El monàrquico no cedeixen, per bé que les seves probabilitats siguin reduïdes i que l'ascens rus i l'enfonsament d'Hitler les hagi encara d'eliminar. L'infant Don Juan se queixava enviant als seus agents a un altre estat a fi d'agrupar els seus partidaris. El seu objectiu és de convèncer els Aliats que les institucions dinàstiques son més adequades que qualsevol altra per aconseguir la unitat moral dintre la Península.

Publiquem aquesta relacio del «Bull etí Quotidien d'Information» per a donar una visio general de com situen el problema espanyol a l'exterior i de la incertitud que evidencia.

Es dubta que arribi als seus fins. Després d'una victòria temida després d'absolutisme sanglant, Espanya boral de la força. Els elements autonòmics, per un reflex natural, torna a les es, que exercixen sempre la seva accio d'idees de llibertat i de democràcia, a l'avenç al país Basc i a Catalunya, no es resignen a la major part de la poblacio no hagnen a la supressio de les seves cartes estat-

tuaries que la monarquia, per essencia centralista, no posaria totament en digar. En fi, el corrent europeu no va pas cap a les reialeses, i els exemples de Jugoslàvia i de Grècia estan presents per a demostrar-ho. Cal dir que la personalitat del president no té res per a seduir el poble que voldria governar?

Els republicans tenen sense dubte les possibilitats més amples. El tot és de saber si una entesa breuvaldà o no entre els dirigents que poden aspirar al poder. Els que fins ara, creuen que han de reincidir-lo son els senyors Martínez Barrio, Maura i Negri, els quals han jugat un paper en el passat i corresponen a matissos diversos.

El Senyor Martínez Barrio, que ha presidit l'Assemblea de Mèxic, formada per quasi 120 diputats de les antigues Cortes emigrats, és considerat fins avui com el Cap designat del moviment republicà. L'Assemblea s'ha reunit recentment a la seva capital d'exili on ha estat molt ben acollida pel Govern Mèxic. Però, aquesta no representa sino una minoria i hom ignora si els seus membres han realitzat entre ells un acord complet, ja que han estat donades enques informacions referents a aquestes treball.

El Senyor Maura, republicà de dreta, fill d'un antic conservador ben marcat, ha prou de reagrupar aquestes fraccions presentant-se no solament com un mediador entre llurs tendències, sino com a l'home necessari que asseguraria la transicio, amb la pau interior, entre el règim dictatorial i el nou règim. Però té una amb nombroses dificultats. Primer perquè no inspira confiança als elements d'extrema-esquerra, que son poderosos i, després, perquè la seva candidatura s'orienta cap a la dreta i que molts homes polítics de la Península refusen de comprometre's, encara que sigui momentàniament, amb el General Franco. El creuen que Franco a de sofrir el càstig dels seus actes, i que cap concessio no pot ésser feta al totalitarisme que voldria burocràtic i simplement esvair-se.

El tercer candidat és el senyor Negri, que vol afirmar els seus drets perquè ha estat l'últim dirigent oficial de la Republica Espanyola i perquè ha combatut fins al darrer moment. Es sospita pel comunista que acaben de publicar un manifest bastant extens per proclamar la seva entesa amb ell. L'hostilitat dels elements republicans pot fer impossible als seus propò-

EL SENYOR FABRA ha fet 77 anys

El dia 20 d'aquest mes, el senyor Fabra, complia 77 anys. A les moltes felicitacions que ha rebut, hi ajuntem ben afectuosament la nostra. Desitgem — i confiem que auxi serà — que l'aniversari vinent el trobarà incorporat de nou a la seva Càtedra de Llengua catalana a la Universitat de Barcelona, i reintegrat als treballs del Gran Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans.

I ens serà plaent en aquests dies de febrer acompanyar-lo a la Confreria o a Sant Mateu a veure els ametelers florits.

LLIGIU I recomanem

Endavant

En els numeros successius hi col·laboraran entre altres:

Ambrosi CARRION   Pere BIGATA
Doctor TOSQUELLES   Doctor SAURET